

MANO AUGINTINIS

Mano avis. Gyvulys buvo neblogas: pažaisdavau, pajodavau, pašerdavau gyvulį. Auginau jį du metus, gal dar ilgiau. Atrodė baltas purvinas su kailiu, nuolat bliudavo. Įsigijom visai mažą, o užaugo avis didelė, pasipūtusiom garbanėlėm, didele puria balta galva, nedidelėm apvaliom stačiom ausim, buku snukiu ir trumpa uodega.

Avies vardas – Septynios valandos penkiasdešimt trys minutės. Šį vardą aš išrinkau, nes ją pats šėriau, girdžiau, rūpinasi, teko ir padėti apkirpti. Tas vardas man patiko. Pasakiau tėtei šis pritarė, nes ir jam patiko mano sugalvotas avelei vardas.

Septynios valandos penkiasdešimt trys minutės buvo geriausia mano draugė.

Auginau ją tvarte. Kartu su kitais gyvuliais: šėma kūmele Žibute, karve Juode. Šalia tvarto dar būdose gyveno trys šunys: Digbys- jam vardą išrinko mano mama, Muchtaras- šį vardą sugalvojo patėvis ir Meškis – jam sugalvojo vardą sesuo Rugilė.

Mano avis labai mėgdavo esti burokus, žolę, šieną, silusą, miltus, obuolius, gerti vandenį.

Žiemą ją laikydavau tvarte, o vėlyvą pavasarį, vasarą ir ankstyvą rudenį – ganykloje.

Avelei Septynios valandos penkiasdešimt trys minutės labiau patikdavo ganytis ganykloje. Ji galėdavo pati vartytis žolėje, pabėgioti. Buvo labai stipri. Keletą kartų nusitraukusi buvo. Aš ją pagaudavau ir pririšdavau. Pradžioje mano augintinė spyriodavosi, ir aš bijodavau, kad nepasismaugtų. Vėliau pririšama priprato ir tapo švelni it vilna, o man nebereikėjo bijoti.

Avies žmonės augina vilnai ir mėsai. Malonu apsikloti šilta vilnone antklode.

